HebrewBooks.org © Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

מסורת הש"ס

א) קדושין מה: סנהדרין כט:, ג) [נעיל ד:], ג) [נעיל ג:], ד) תענית יח., ה) [נעיל ב: ד:], ו) [מיז ז. ש"ק], ז) [שם], ח) ביצה יט. מגיגה ז: ח: (ר"ה ד:), ט) מגיגה ט. י. ביצה כ: ר"ה ד: [ויומא ג.], י) מגיגה ח., כ) ס"פ הרפשון ועיין בריי"ף, ל) [דברים לח], מ) [מגילה פ"א ה"ד], נ) [סוטה מא.], ס) בדפ"ר טוקפ: מיד כועס שאמר מדוע באתי ואין אין, ע) [ביצה כ.], פ) [נ"ל לא אינא], צ) [ועי' בתוס' קידושין מה: ד"ה הוה], ק) נ"ל ומ', ר) מהרש"א,

תורה אור השלם

1. קִימוּ וְקִבְּלוּ הַיְּהוּדִים עֲלֵיהֶם וְעַל זַרְעָם וְעַל כָּל הַנִּלְוִים עֲלֵיהֶם וְלֹא יַעֲבוֹר לִהְיוֹת עֹשִׂים אֶת שְׁנֵי הַיָּמִים הָאֵלֶּה בִּכְתָבָם וּכְזִמְנָם בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה: אסתר ט כז
2. הַחֹדֶשׁ הַזֶּה לָכֶם רֹאשׁ חֳדָשִׁים רִאשׁוֹן הוּא לָכֶם לְחָדְשֵׁי הַשָּׁנָה: שמות יב ב
3. עַד חֹדֶשׁ יָמִים עַד אֲשֶׁר יָצָא מֵאַפֵּכֶם וְהָיָה לָכֶם לְזֵכֶר וַעֲנַן כִּי מֵאַפֵּתָם אֶת יְיָ אֲשֶׁר בְּקָרְבְּכֶם וְהִבְכִּוּ לְפָנָיו לֵאמֹר לָמָּה זֶּה יָצָאנוּ מִמִּצְרָיִם: במדבר יא כ

גליון הש"ם

גמ' הוה עובדא וחש ליה רב. עי' ר"ה דף מ ע"ב תוס' ד"ה ושמע:

הגהות הב"ח

(א) גמ' ימו ליום הכניסה קמ"ל כל"ש ותיכף הא נמתק: (ב) שם במשנה זמן עני הכנים והעם ומשנה בא: (ג) תוס' ד"ה הוה וכו' רבי יוחנן אית ליה דוחיה בפרק שני: (ד) בא"ד הוה ליה לפרוסי שאין מברך אלא בגבור: (ה) ד"ה עולות וכו' דלא נחלקו ב"ה על עולת נדבה של י"ט:

הגהות הגר"א

[א] במשנה (ולא מאחרין) תא"מ:

מוסף רש"י

עשרה בטלנין. שבטלין ממלאכתן שיהו מזיינין תמיד בבית הכנסת שחרית וערבית כדאמרינן במסכת ברכות (ו:) כיון שבא הקב"ה בבית הכנסת ולא מצא שם עשרה וכו' (עיין ג: ובעי"ז ב"ק פב. הובא לעיל שם). **אע"פ שאמרו מקדימין.** שקבלו קודם זמנה, מותרין **בהספד ובתענית.** בני ע"ו דכרכין ובני י"ד דכפרים ועיירות שקבלו מגילה קודם זמנם כדמפרש מגילה נקראת ב"י"ל ב"י"ג ב"י"ד בט"ו לא פחות ולא יותר, שבכפרים מקדימין ליום הכניסה, מותרין אותן ימים שקבלוה קודם זמנה כדאמרינן בתענית (תענית יח.). **מביאין שלמים ביו"ט.** לפי שיש בהן אכילת אדם (ביצה יט.), שיש בהן נזרק מאכל הדיוט (חגיגה ז: ח.). **ואין סומכין עליהן.** שהסמיכה אסורה משום שבות, שבכל כחו היה קומץ והיו ליה משמנים בכעלי מיים ומנן (ביצה ט:) אין רוכבין על גבי בהמה (ביצה יט:) אלא קומץ עליהן מערב יו"ט ושוחטן ביו"ט (חגיגה יז.). **אבל לא עולות.** אבל לא מביאין עולות באותן שיטול לבניא לאחר יו"ט (שם) מון ממתינין ומוסקין שהן קרבן לצור חמנן קבוע, אבל עולת יחיד לא יבא לפי שאין בה אכילת הדיוט וכתיב ועשה לכם ולא לגבוה (ביצה שם, וכעי"ז חגיגה ז:). **וסומכין עליהן.** כיון דמותר להביאן לא גזרו שבות לבטל מצוכמן (חגיגה ז:). **מי שלא חג ביו"ט הראשון של חג.** שלא הביא מגיגתו ביום הראשון של חג (חגיגה ט:). **ויו"ט האחרון של חג.** מוצג שמיני עצרת ואע"ג דהבל בפני עצמו הוא הוי תשלומין לראשון (שם). **שיום טבוח.** של קרבנות לאייה וחגיגה של יו"ט, **אחר השבת.** שאין קרבן לא ביו"ט ולא בשבת (שם יז.).

שמחה. של מאכל ומשתה: **בזמנה.** בי"ד ממוך שהיא חוגה בו ביום על כל יחיד ויחיד קורין אותה אפילו ביחיד דהכל קורין בו ואיכא פרסום נס: **שלא בזמנה.** כגון כפרים המקדימין ליום הכניסה אין קורין אותה אלא בעשרה דבעינן פרסום ניסא: **ורב אסי אמר אין בזמנה אין שלא בזמנה.** מלוה לחזר אחר עשרה משום פרסומי ניסא. אבל אי לא אשכח עשרה לא אמר רב אסי דלא ליקרי אין איסור קריאתה ביחיד אלא מצוה לקרותה בעשרה: **ותא ליה רב נהא דרב אסי.** וחזר על עשרה וקיבלן: **ערב שבת ומנם הוא.** משמע שהוא זמן הקבוע להו מימי אנשי כנסת הגדולה מדלא קאמר מקדימין לערב שבת להכי קשה ליה והא שבת זמנם הוא שהרי י"ד הוקבע לפרזים אלא להכי נקט האי דיאמת דמשמע מינה הוא ומיקנו להן חכמי ישראל שאחר כנסת הגדולה להקדיש משום דרבה הרי הוא לנו ביום וזמן הקבוע מתחלה לכל דבריו ואף על פי שהוא אלא בזמנן הוי זמנן: **מתני' גאלו אמרו.** בזמנים של מגילה אמרו מקדימין אם חל י"ד בשבת: **אבל זמן עלי להניס והעם.** האמור במס' תענית (דף כח.) שהיו משפחות של ישראל שקבוע להם ימים בכל שנה להביא עצים למקדש לצורך המערכה ומביאין קרבן עצים עמהן אם חל להיות בשבת מאחרין ליום מחר וכן תשעה באב שחל להיות בשבת. והוא הדין ל"ז בתמוז ועשרה בטבת. והאי דנקט תשעה באב משום דהוכפלו בו צרות והכל מתענין בו אבל שאר צומות אמרינן במסכת ראש השנה (דף יח:) לו מתענין לו אין מתענין: **וחגיגה.** אם חל יום טוב בשבת דוחין שלמי חגיגה למחר שהרי יש לה תשלומין כל שבעה. וכן הקהל את העם שהיה בשנה ראשונה של שמטה במוצאי יום טוב [ב] האחרון של חג דלכתיב מקץ שבע שנים במועד שנת השמטה (דברים לא) דלאחרינן במסכת סוטה (דף מא.) שהיה המלך קורא בתורה ספר משנה תורה וכל העם חייבין לבוא ולהביא את עופה לכתיב הקהל את העם האנשים והנשים והטף [ג] ובשבת אי אפשר ומעבירין אותו למחר. ובגמרא ירושלמי [ד] מפרש דהא דלא עבדינן ליה בשבת מפני הבימה דלתנן [ה] בימה של עץ היו עושין למלך בעזרה ויושב עליה ופרכינן התם ולעיבדה מאתמול ומשני דחיקא ליה עזרה: **ולא מקדימין.** טעמא מפרש בגמרא: **גמ' עשרה בטלנין.** שבבית הכנסת שהן בטלים ממלאכתן ויגיונים משל לבור כדי להיות מזויין בתפלה בבית הכנסת דאמר מר במסכת ברכות (דף ו:) כיון שבא הקב"ה בבית הכנסת ולא מצא שם עשרה [ו] וכו': **מנין שאין מונין ימים נשנים.** כגון דאמר קונם יין שאני טועם לשנה מונה י"ב חדש מיום ליום ואם נדר באחד בניסן אסור עד אחד בניסן הבא אע"פ שעדיין יש י"ח יום שימות החמה יתירין על ימות הלבנה או פעמים שאנו עושין חדשים חסרין: **שעות לחדשים.** כגון האומר זה גיטך אם לא באתי מכאן עד חדש זה והיה חדש חסר ובא משחשיכה ליום כ"ט אין אומרים עדיין הוא בתוך החדש שהרי חדשה של לבנה כ"ט יום ומחצה: **אלמי לא מטא זמן חיובייהו.** ואם יקדימוה לא יצאו ידי חובתן וכן עני הכנים שקבוע להן זמן קבוע בנדרים: **בשלמא חגיגה.** דקתני מאחרים אי איקלע בשבת: **אפילו ביום טוב דזמן חגיגה הוא.** שמותר להקריב שלמי חגיגה ואפילו הכי מאחרין עולת ראייה עד חולו של מועד. והכי משמע לישנא דברייתא מאחרין ועוד יש דבר אחר שהגיע זמנו מאחרין אותו אף שהוא זמן חגיגה ואיזו זו עולת ראייה שהיא חובת רגל דלכתיב לא יראו פני ריקם (שמות כג) ואמרינן במסכת חגיגה (דף ז.) לא יראו פני ריקם בעולות וזבחים ואפ"ה בי"ט לא קרבה וב"ש היא דאמרי אין מקריבין בי"ט עולה היכולה לבא למחר ואפילו היא חובת הרגל: **מביאין שלמים בי"ט.** שהן מאכל אדם בי"ט וכתיב אך אשר יאכל לכל נפש (שמות יב): **ואין סומכין עליהן.** שהסמיכה שבות היא דתנן (ביצה דף לו:) אלו הן משום שבות לא רוכבין על גבי בהמה ועל אלו שיקרינו בי"ט שמכו מאתמול לית להו בבית שמאי תכף לסמיכה שחיטה [ז]: **אבל לא עולות.** אין מביאין דסברי לכם ולא לגבוה: **וכיון הלל אומרים מביאין שלמים ועולות.** ומה אני מקייים לכם לכם ולא לגבוה. כל הרגל עד י"ט האחרון רשאי לשחוטה: **רב אשי אמר חגיגה כל זמן שנאמרה בו חגיגה מאחרין.** אם בא בשבת ואפילו עלרת שלינה אלא יום אחד משלומין יש לה כל שבעה ועדיין יש לה זמן ליקרב: **ומודין בעלרת שחל להיות בשבת.** במסכת חגיגה (דף יח.) נחלקו בעלרת שחל להיות בערב שבת בית שמאי אומרים יום טבוח של עלרת אחר השבת ובית שמאי אומרים בשבת ובית הלל אומרים אין לה יום טבוח אין צריך להמתין ליום טבוח שהשלמים [ועולות] קריבין בי"ט ומודין בעלרת שחל להיות בשבת שאין עולת ראייה ושלמי חגיגה קריבין בשבת וממתין ליום טבוח של קרבנות היום לאחר השבת אלמא יש תשלומין לעלרת: בקרוטה

הוה עובדא וחש ליה רב להא דרב אסי. מכלל מקום הלכתא כוותיה דרב דהא ר' יוחנן [ג] אימתא כוותיה פרק שני (דף יט:) דקאמר הקורא במגילה הכתובה בין הכתובים [ד] (יגלא) ומסיק הא ביחיד הא בצבור אלמא שקורין אותה ביחיד וכן הלכה דרב ור' יוחנן הלכה כרבי יוחנן וכ"ש הכא דקיימינו בחד שיטתא ועוד דרב אסי תלמיד דרב הוה [ה] ורבינו יוסף מיש ירושלים פסק דלא ביחיד צריך לברך וכן נמצא בתשובת רש"י שהשיב נראה בעיני דלא שנא יחיד ולא שנא צבור אחד מברך ולא מחרים שומעין וכן נראה לומר מאחר שהוכחנו קריאתה ביחיד [ו] אי איתא שאין בה ברכה [ביחיד] הוה ליה לפרוסי (לקמן כא:) מאי (ד) מברך דאמר בצבור: **עולת ראייה אפ' ב"ש מאחרין.**

הקשה הר"ר אלחנן מהא דאמרינן פרק קמא דביצה (דף יב. ושם) השותא עולת נדבה בי"ט לוקה ומסיק דאמר לך מני בית שמאי היא וכו' וקשה אמאי לא תני עולת ראייה דהוי רבותא טפי דאף על גב דהוי צורך י"ט לוקה אליבא דב"ש ואין לומר דלהכי נקט עולת נדבה לאשמועינן דאפילו הכי שרו בית הלל זה אינו דהא בפרק שני דתתם (דף יט. ושם) מוכח בהדיא דלא נחלקו ב"ה על (ה) עולה [ו] [שאינה] של י"ט דודאי אינה קריבה בי"ט ואם כן קשה אמאי נקט עולת נדבה וי"ל דלהכי נקט עולת נדבה למידק הא שלמי נדבה אינו לוקה כיון דאיכא איסורא בהו צורך אוכל נפש אבל איסורא מיהא איכא משום דבחיב לכם:

ורחץ

שמחה אינה נוהגת אלא בזמנה אמר רב [א]מגילה בזמנה קורין אותה אפי' ביחיד שלא בזמנה בעשרה רב אסי אמר בין בזמנה בין שלא בזמנה בעשרה [ב]הוה עובדא וחש ליה רב להא דרב אסי ומי אמר רב הכי והאמר רב יהודה בריה דרב שמואל בר שילת משמיה דרב פורים שחל להיות בשבת ערב שבת זמנם ערב שבת זמנם והא שבת זמנם הוא אלא לאו הכי קאמר שלא בזמנם בזמנם מה זמנם אפי' ביחיד אף שלא בזמנם אפילו ביחיד לא לענין מקרא מגילה בעשרה אלא מאי ערב שבת זמנם לאפוקי מדרבי דאמר [ג]הואיל ונדחו עיירות ממקומן ידחו ליום הכניסה [ד] הא קמ"ל דערב שבת זמנם הוא: **מתני' [ג]באי זו היא עיר גדולה כל שיש בה** עשרה בטלנין פחות מכאן הרי זה כפר באלו אמרו מקדימין ולא מאחרין אבל זמן עצי כהנים [ה] ותשעה באב חגיגה והקהל מאחרין ולא מקדימין [א]אע"פ [ו] שאמרו מקדימין [א] ולא מאחרין מותרין בהספד ובתענית ומתנות לאביונים [ז]א"ר יהודה [ח]אימתי מקום שנכנסין בשני ובחמישי אבל מקום שאין נכנסין לא בשני ולא בחמישי אין קורין אותה אלא בזמנה: **גמ'** תנא עשרה בטלנין בכנסת: באלו אמרו מקדימין ולא מאחרין: מ"ט אמר רבי אבא אמר שמואל אמר קרא [1]ולא יעבור ואמר רבי אבא אמר שמואל [ט]מנין שאין מונין ימים לשנים שנא' [2]לחדשי השנה חדשים אתה מונה לשנים ואי אתה מונה ימים לשנים ורבנן [י] דקיסרי משום ר' אבא אמרו [כ]מנין שאין מחשבין שעות לחדשים שנא' [3]עד חדש ימים ימים אתה מחשב לחדשים ואי אתה מחשב שעות לחדשים: אבל זמן עצי כהנים ותשעה באב וחגיגה והקהל מאחרין ולא מקדימין: [ל]תשעה באב אקדומי פורענות לא מקדמי [מ]חגיגה [נ]והקהל משום דאכתי לא מטא זמן חיובייהו תנא חגיגה וכל זמן חגיגה מאחרין בשלמא חגיגה דאי מיקלע בשבתא מאחרינן לה לבתר שבתא אלא זמן חגיגה מאי היא אמר רב אושעיא הכי קאמר חגיגה בשבת ועולת ראייה אפילו ביו"ט דזמן חגיגה מאחרין מני ב"ש היא דתנן [ס][ב"ש אומרים מביאין שלמים ביו"ט ואין סומכין עליהן אבל לא עולות וב"ה אומרים [ע]מביאין שלמים ועולות וסומכין עליהן רבא אמר חגיגה כל זמן חגיגה מאחרין טפי לא דתנן [פ]מי [צ]שלא חג ביו"ט הראשון של חג חוגג והולך את כל הרגל כולו ויום טוב האחרון של חג [ק]עבר הרגל ולא חג אינו חייב באחריותו רב אשי אמר חגיגה וכל זמן חגיגה מאחרין [ר]ואפ' עצרת דחד יומא מאחרין דתנן שאם חל [ש]עצרת להיות בשבת שיום טבוח אחר השבת אמר רבי אלעזר אמר רבי חנינא רבי נטע נטיעה בפורים

ורחץ

וסעודת ראש חודש וספק מילה וזמן עצי כהנים חגיגה ותשעה באב והקהל, מאחרין ולא מקדימין. מנין שאין מונין ימים לשנים שנאמר לחדשי השנה, חדשים אתה מונה לשנה ולא ימים. וכן אין מונין שעות לחדש אלא ימים, שנאמר עד חדש ימים. אבל זמן עצי הכהנים תשעה באב חגיגה והקהל מאחרין ולא מקדימין. פירוש [כל הנין] אי איקלעו בשבת מאחרין אותם אחר שבת. מאי טעמא, תשעה באב לא מקדמינן פורענותא הוא, חגיגה והקהל אכתי לא מטא זמן חייוביהו. תנא חגיגה כל זמן חגיגה מאחרין. ואוקמה רב הושעיה הכי, אי איקלע יום טוב בשבת דוחין את החגיגה שהיא שלמים באחת בשבת, אבל אי איקלע בחול, אע"ג דמביאין חגיגה שהוא זמן חגיגה, כלומר לשחוט ולאכול, חגיגה בלבד וכל כיוצא בה שנאכלים הוא מותר, אבל עולה ראיה דוחין אותה למחר. וזו ששנינו בתוספתא בית שמאי היא, דתנן בית שמאי אומרים מביאין שלמים [ואין] (ו)סומכין עליהן אבל לא עולות כולי. רבא אמר כך פירושה, חגיגה כל זמן חגיגה מאחרין, כלומר כל ימי החג מאחרין מיום לחבירו, אבל אם שלמו ימי החג לא. דתנן מי שלא חגג ביום טוב הראשון של חג חוגג והולך כל הרגל כולו עד יום טוב האחרון של חג, עבר הרגל כו'. רב אשי אמר הכי קאמר, אפילו עצרת דחגיגתה חד יומא הוא, אי איקלעו בשבת מאחרין חגיגה למחר. דתנן ומודין שאם חל להיות בשבת שיום טבוח לאחר השבת. וזו המשנה אחרים היא שאומרים אין בין עצרת לעצרת אלא ד' ימים, ואין הלכה כמותו. רבי נטע נטיעה בפורים

(ט) כיומשלמי לפניו אותה כגון אלו שאין לריכין לתלמודיו וע"ש במפרש ואולי דגי' רבינו שאלו לריכין נוחה יומר ודו"ק.

עין משפט נר מצוה

כה א מיי' פ"ש מהל' מגילה הלכה ז סמג עשין ד טוש"ע א"ח סי' תכ"ב סעיף יח:
כו ב מיי' שם הלכה ח סמג שם:
כז ג מיי' שם פ"ב הלכה יג:
כח ד מיי' שם פ"ש הלכה ח:
כט ה מיי' פ"ש מהל' קידוש החודש הל' ג וש"י מהלכות תלרים טוש"ע י"ד סי' רכ סעיף ד ה ז ח:
ו [מיי' פ"ח מהלכות קידוש החודש הלכה ח]:
ל ז מיי' פ"ב מהלכות תענית הלכה ה סמג עשין ג טוש"ע א"ח סי' תקנ סעיף ג וסי' תקנז סעיף י:
לא ח מיי' פ"ש מהלכות חגיגה הלכה ח:
לב ט מיי' שם פ"ג הל' ז:
לג י מיי' שם פ"ש הלכה ח ע:
לד כ מיי' שם הלכה ד [ז]:
לה ל מיי' שם הל' ו:
לו מ מיי' שם הל' ז:

רבינו חננאל

שמחה, שהיא סעודת פורים, לא תהא אלא בזמנה שהוא יום י"ד ויום ט"ו באדר. אמר רב מגילה בזמנה, כלומר ב"ד, קורין אותה אפילו ביחיד. שלא בזמנה, כגון י"א י"ב י"ג שמקדימין ליום הכניסה, אין קורין אותה אלא בעשרה. וקיימא לן כרב, דהא ר' יוחנן אמר בפירוש בפירקין דקמא הקורא במגילה הכתובה בין הכתובים לא יצא, לא אמרו אלא בציבור, לאו מכלל דסבירא ליה שקורין אותה ביחיד. רב אסי אמר אפילו בזמנה בעשרה. הוה עובדא וחש לה רב ולא קראה בזמנה אלא בעשרה, כרב אסי. ואקשינן ומי אמר רב שלא בזמנה קורין אותה בעשרה, כלומר הקורין אותה ביום הכניסה כגון הכפרים וכיוצא בהן, אין קורין אותה אלא בעשרה. והאמרינן משמיה דרב פורים שחל להיות בשבת ערב שבת זמנם, ערב שבת זמנם והא שבת זמנם, ופרקינן הכי קאמר ערב שבת שהוא שלא בזמנו של קריאת המגילה קורין אותה כזמנו, מה זמנו אפילו ביחיד כך שלא בזמנו אפילו ביחיד. ודחינן לא לענין מקרא מגילה, בעשרה, ושלא בזמנה היא. ואלא מאי ערב שבת זמנם, כלומר שקורין בערב שבת המגילה כאילו זמנם הוא, ולאפוקי מדרבי דאמר כל הנידחין ידחו ליום הכניסה, קא'מר דערב שבת זמנם. ואף על גב דחש לה רב להא דרב אסי, קיימא לן כרב דאמר אפילו ביחיד. תלמוד ארץ ישראל ר' בא בשם ר' יהודה כל שאמרו חכמים ידחה ממקומו ויקרא ובלבד בעשרה. ואנן חמין רבנן קורין אפילו ביחיד. הילכך קורין השתא אפילו ביחידי (דהא קורין המגילה בי"ד ובט"ו שהוא זמנה (אפילו ביחידי)). ועוד האמר ר' בא אנן חמין רבנן קורין אפילו ביחיד, וקיימא לן מעשה רב. מר רב צמח דצ"ל כתב בשליח ציבור הקורא את המגילה שקורא וכורך כספר תורה. ורבנו האי דצק"ל א'מר מנהגא דחזינא קורא ופושט כאיגרת, אבל קורא וכורך כספר תורה לא חזו לנא. (לתלמודינו). **מתני'** איזוהי עיר גדולה כו'. תנא עשרה בטלנין בכנסת פחות מיכן הרי זה כפר. ירושלמי עשרה בטלנין בכנסת ממלאכתן. ב) אמר ר' יהודה כגון אנו שאנו צריכין [לתלמודינן]. תאני כפר שאין בו עשרה תקנתו קלקלתו ונעשה כעיר. באילו אמרו מקדימין וכו'. [פיר'] קריאת מגילה ותרומת שקלים, דכתיב ולא יעבור. אבל סעודת פורים

כה א מיי' פ"ש מהל' מגילה הלכה ז סמג עשין ד טוש"ע א"ח סי' תכ"ב סעיף יח:
כו ב מיי' שם הלכה ח סמג שם:
כז ג מיי' שם פ"ב הלכה יג:
כח ד מיי' שם פ"ש הלכה ח:
כט ה מיי' פ"ש מהל' קידוש החודש הל' ג וש"י מהלכות תלרים טוש"ע י"ד סי' רכ סעיף ד ה ז ח:
ו [מיי' פ"ח מהלכות קידוש החודש הלכה ח]:
ל ז מיי' פ"ב מהלכות תענית הלכה ה סמג עשין ג טוש"ע א"ח סי' תקנ סעיף ג וסי' תקנז סעיף י:
לא ח מיי' פ"ש מהלכות חגיגה הלכה ח:
לב ט מיי' שם פ"ג הל' ז:
לג י מיי' שם פ"ש הלכה ח ע:
לד כ מיי' שם הלכה ד [ז]:
לה ל מיי' שם הל' ו:
לו מ מיי' שם הל' ז: